

_____ dnia 15 lipca 2013 r.

Sygn. akt: OSD 27/13

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych _____

z dnia 15 lipca 2013 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych _____ w składzie:

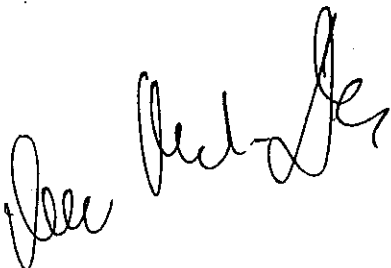
Przewodniczący: r. pr. Hubert Schwarz
Sędziowie: r. pr. Marek Sarnowski
r. pr. Anna Michnicka – Dziewurska

Protokolant: apl. radc. Malwina Kaźmierczak

Po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2013 r. sprawy z zażalenia Skarżącego _____ na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 06-05-2013r. sygn. akt _____ o odmowie wszczęcia dochodzenia

Postanawia:

Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 06-05-2013 r. sygn. akt _____ o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie.

 Hubert Schwarz

UZASADNIENIE

We wniosku z dn. 27 grudnia 2012 r., [REDAKTOWANE] złożył skargę na r.pr. [REDAKTOWANE] wskazując, iż ten zawarł w piśmie z dn. 13 listopada 2012 r. groźby postępowania karnego w przypadku niespełnienia żądań jego mocodawcy, co naruszyło w ocenie Skarżącego art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Ponadto Skarżący wskazał na błędy językowe, jakie znalazły się w przedmiotowym piśmie.

Postanowieniem z dnia 6 V 2013 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] – r.pr. [REDAKTOWANE] odmówiła wszczęcia dochodzenia. W uzasadnieniu Rzecznik wskazała, że z treści pisma nie wynika zamiar użycia groźby postępowania karnego, natomiast jego treść wskazuje obszerne stanowisko w sprawie dotyczące ochrony korespondencji i przytacza przepisy zapewniające tę ochronę. W odniesieniu do zarzutu błędów językowych Rzecznik wskazała, że choć nie można akceptować błędów, to jednak nie da się uniknąć różnych pomyłek pisarskich, a z treści pisma nie wynika, by radca prawny [REDAKTOWANE] posługiwał się wyrazami, których nie rozumie.

Skarżąc powyższe postanowienie, [REDAKTOWANE] podjął polemikę z oceną pisma r.pr. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] dokonaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego. Skarżący wskazał, że w jego ocenie sporne pismo zawierało groźbę zakazaną art. 27 ust. 6 KERP. Zarzucił Rzecznikowi niezastosowanie się do orzeczenia Sądu Najwyższego o sygn. akt [REDAKTOWANE] wskazując, iż Rzecznik była do tego zobligowana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na zlecenie [REDAKTOWANE] r.pr. [REDAKTOWANE] wystosował do [REDAKTOWANE] „Przedsądowe ostateczne wezwanie do zapłaty” z dnia 13 listopada 2012 r. W piśmie tym nadawca przedstawił stan faktyczny, którego dotyczyła sprawa (naruszenie tajemnicy korespondencji zawartej w komunikatorze [REDAKTOWANE], zainstalowanym na komputerze służbowym w [REDAKTOWANE] a także stan prawny, oparty na art. 49 Konstytucji, art. 23 KC (dobra osobiste) oraz wskazał skutki naruszenia tajemnicy korespondencji, cytując przy tym art. 267 § 1 KK. Znalazła się w tym piśmie również informacja, iż „ w przypadku braku reakcji z Pana strony w wyznaczonym terminie, tj. 7 dni skierujemy przedmiotową sprawę na drogę postępowania cywilnego oraz zawiadomimy Prokuraturę Rejonową [REDAKTOWANE] o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, o którym była mowa powyższej” (pisownia oryginalna).

dowód: przedsądowe ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 13 XI 2012 r. (k. 3-4)

Pismo to podpisał r.pr. [REDAKTOWANE] choć jego autorem był [REDAKTOWANE]

dowód: przesłuchanie świadka [REDAKTOWANE]

Sąd zważył, co następuje:

Wniesione w sprawie zażalenie nie mogło zostać uwzględnione.

Przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTION] – r.pr. [REDAKTION] dochodzenie nie jest dotknięte w ocenie Sądu wadami. Zebrany w toku postępowania przygotowawczego materiał nie wskazywał, by – istotnie – doszło do popełnienia przez r.pr. [REDAKTION] [REDAKTION] zarzucanych mu czynów.

Zasadnicze wywody należy poprzedzić zastrzeżeniem, że Sąd w niniejszej sprawie działa jako organ II instancji, powołany do rozpatrywania zażaleń na postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, co wynika z odpowiednio stosowanego przepisu art. 306 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Determinuje to zakres kognicji Sądu rozpoznającego zażalenie odmawiające wszczęcia dochodzenia.

Samo zażalenie złożone w niniejszej sprawie stanowi polemikę z uzasadnieniem postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, polemikę nie zawsze trafną. Skarżący wskazuje na „wyjątkowo złą wolę” Zastępcę Rzecznika, na „ekwilibrystykę”, której Zastępca Rzecznika miała się dopuścić czy też „dziwaczne wyjaśnienia” zawarte przez Zastępcę Rzecznika w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Skarżący wskazywał także na „maniakalną obronę radcy prawnego”, jakiej miała się podjąć Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego. Tego typu zarzuty nie wnoszą nic nowego do sprawy i nie stanowią zarzutów, które podlegałyby rozpoznaniu przez Sąd.

Również późniejsza korespondencja r.pr. [REDAKTION] oraz odpowiedzi Skarżącego nie jest związana z *meritum* sprawy, nie dotyczy bowiem oceny prawidłowości zaskarżonego postanowienia, lecz stanu faktycznego nieobjętego zawiadomieniem, jak w szczególności tego, czy w istocie Skarżący naruszył tajemnicę korespondencji i ujawnił pochodzące z tego źródła informacje dot. prywatnego życia [REDAKTION] czy też do zdarzenia takiego nie doszło. Przedmiotem niniejszego postępowania było zbadanie poprawności wydanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienia odmawiającego wszczęcia dochodzenia w przedmiocie ewentualnego naruszenia przez r.pr. [REDAKTION] przepisów prawa lub zasad etyki, a nie oceny ewentualnych czynów Skarżącego. Z tych względów Sąd uznał za zbyteczne przeprowadzanie dowodu z zeznań [REDAKTION] o co wnioskował r.pr. [REDAKTION] uznając je za zbyteczne dla potrzeb niniejszego postępowania, a służące jedynie jego przedłużeniu.

Treść pisma podpisanego przez r.pr. [REDAKTION] nie potwierdza zarzutów Skarżącego, jakoby pismo to miało służyć zastraszeniu. Przeciwnie – pismo to było pisane w sposób stonowany, służący polubownemu zakończeniu sporu, i – co godne podkreślenia – zawierało szerokie informacje o sposobie zakończenia sporu. Sporne zdanie, zawarte w końcowej części pisma w brzmieniu: „w przypadku braku reakcji z Pana strony w wyznaczonym terminie, tj. 7 dni skierujemy przedmiotową sprawę na drogę postępowania cywilnego oraz zawiadomimy Prokuraturę Rejonową [REDAKTION] o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, o którym była mowa powyżej” nie stanowi w ocenie Sądu groźby, lecz

informację o dalszych krokach na wypadek braku jakiegokolwiek reakcji ze strony Skarżącego. Można byłoby rozpatrywać posłużenie się powyższym sformułowaniem w kategoriach groźby jedynie wówczas, gdyby r.pr. [REDAKTOWANE] zastrzegł skierowanie do Prokuratury Rejonowej [REDAKTOWANE] na wypadek braku zapłaty żądanej w piśmie kwoty zadośćuczynienia bądź też odmowy uznania tejże kwoty. Byłaby to niewątpliwie próba wymuszenia spełnienia świadczenia – i to w nienegocjowalnej wysokości zaproponowanej w imieniu mocodawcy, jednakże zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż taka była w istocie intencja r.pr. [REDAKTOWANE]. Przeciwnie, ani wykładnia językowa, ani też wykładnia funkcjonalna, przeprowadzona w oparciu o zeznania złożone przez r.pr. [REDAKTOWANE] nie pozwalają przyjąć, iż przytoczony wyżej fragment z „przedsądowego ostatecznego wezwania do zapłaty” miałby spełniać kryteria groźby, o której mowa w art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Tym samym odmowa wszczęcia dochodzenia w odniesieniu do zarzutu rzekomego skierowania groźby przez r.pr. [REDAKTOWANE] była prawidłowa, a Sąd niedopatrzył się konieczności przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego w postępowaniu przygotowawczym, skoro bezpośrednim dowodem w tym zakresie mogło być jedynie pismo – „przedsądowe ostateczne wezwanie do zapłaty”.

Odnośnie zarzutu popełnienia przez r.pr. [REDAKTOWANE] błędów stylistycznych (językowych) w spornym piśmie należy wskazać, iż nie było to działaniem celowym. Rację ma Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, która w uzasadnieniu pisze: „powołane przez skarżącego błędy pisarskie zdarzają się w treści różnych pism i chociaż nie można akceptować błędów, to nie da się uniknąć różnych pomyłek pisarskich”. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że możliwość popełniania błędów językowych została również dopuszczona przez ustawodawcę w odniesieniu do orzeczeń wydawanych przez sądy oraz organy administracji, skoro przepisy proceduralne procedury cywilnej (Kodeks postępowania cywilnego), karnej (Kodeks postępowania karnego), sądowoadministracyjnej (Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) czy administracyjnej (Kodeks postępowania administracyjnego) zawierają przepisy umożliwiające prostowanie oczywistych omyłek pisarskich w tekstach orzeczeń (wyroków, decyzji, postanowień). Świadczy to o tym, że popełnianie błędów – jakkolwiek niekoniecznie chwalebne – to jednak zdarzyć się może także i organom reprezentującym wymiar sprawiedliwości.

W istocie, pismo przywoływane wielokrotnie powyżej, tj. „przedsądowe ostateczne wezwanie do zapłaty” zawiera kilka błędów stylistycznych, w czym rację ma Skarżący, jednakże nie można powiedzieć, by pismo to zostało sformułowane w sposób niechlujny, by było tymi błędami „przesiąknięte”. Tym samym nie można w tym przypadku mówić o jakiejś wyjątkowej niestaranności w jego sporządzeniu, tj. niestaranności w takim zakresie (stopniu), który stanowiłby delikt dyscyplinarny w rozumieniu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Odnośnie do poglądu Skarżącego, jakoby Rzecznik Dyscyplinarny była związana orzecznictwem Sądu Najwyższego należy wskazać, iż orzeczenia tego Sądu nie mają charakteru wiążącego (poza organami i sądami, które uczestniczyły w danym postępowaniu w niższych instancjach). Tym samym zarzut Skarżącego co do niezastosowania przywołanego orzeczenia Sądu Najwyższego nie mógł zostać uwzględniony.

Dokonując kontroli ustaleń Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sąd nie dopatrzyl się uchybień usprawiedliwiających złożone zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia. Sąd uznał tym samym, że brak jest podstaw dla wyeliminowania zaskarżonego postanowienia z obrotu.

W tych okolicznościach odmowa wszczęcia postępowania była zasadna, zaś zażalenie Skarżącego nie mogło zostać uznane za usprawiedliwione. Sąd utrzymał zatem w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne, zaś Stronom nie przysługuje prawo jego zaskarżenia.

